Той отвори и се спря на прага.
Гледаха го празните стени.
Гледаха го със очи от влага,
от пирони, от пукнатини.

Колко гола беше, колко бедна
стаята с мъртвешките очи!
Към стените мълком той погледна
и по тях картини закачи.

Закачи по мъртвите пустини
извори и пътища, и бряг,
лесове, небета сини, сини
и слънца, червени като мак.

Закачи усмивки и простори,
облаци, деца и светлини,
закачи света и го затвори
в тези грозни четири стени.

И стените скривайки с платната
— негови единствени неща, —
той превърна стаята в богата,
в най-богата стая на света.